శైలకుమార్

ప్రేమ

మొదటి రాత్రి: పట్టు కుచ్చుల లాంటి వెన్నెల. ఏ కవీ పట్టుకోలేని వెన్నెల. చలదనానికి ప్రతి అణువూ పులకించినట్లు ప్రతిచోట చ తెల్ల కలువ వికసించినట్లు వెన్నెల.

పెరట్లో ఆరుబయట మంచం వేసుకున్నాడు శాస్త్రి. చదువుతున్న బి. ఏ. తో మనశ్శాంతి లేదతనికి. జీవితం నేర్పని చదువుల ద్వారా తెలివితేటలకు అలవాటు పడలే దతను. నేర్చుకున్నది సాహిత్యం, రాయకలిగింది కవిత్వం, చేయగలిగింది కావి రాగం తీయటం.

"శాస్త్రీ! లోపల పడుకోరా బయట చలి గాలి వేస్తోంది."

"లేదక్కా! ఇక్కడే బాగుంటుంది. మీరు పడుకోండి." చెప్పుకున్నాడు శాస్త్రి. చలిలో [illegible] గేసుకుని. [illegible] [illegible] ఉండే ఆనందం వీళ్ళెప్పుడు తెలుసుకుంటారు అని.

"సరే తలుపేసుకుంటున్నా" వెళ్ళి పోయిందావిడ. చుట్టూ చూశాడు శాస్త్రి. [illegible] ఎత్తైన పిట్టగోడ. మంచం కాళ్ళ దగ్గర గోడకు ఒక తలుపు దాని వెనక పెరటి సందు కుడి వైపు గోడ పక్క పాత పెంకుటిల్లు. ఆ ఇంటిని, ఈ ఇంటిని వేరు చేస్తూ మధ్యలో గోడ. గోడ మధ్యలో అడ్డంగా ఒక [illegible]. [illegible] అక్కడేదో [illegible] ఉండి ఉంటుందనుకున్నాడు. [illegible] [illegible] సౌందర్యాల ఉండి గోడ.

ఆకాశం చూస్తున్నాడు. వెలిపోతున్న మేఘాలు [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]. 'కృష్ణశాస్త్రి' పద్యాలందుకున్నాడు.

గుండె గుండెల్లో నిండిస్తా!

వెలుగూ! నీ కింత కాంతి
ఎలా కలిగిందో చెబుతావా?
నాకూ కాస్త పంచిపెడితే
నాలో నింపుకుని.
చీకటి నిశ్శబ్ద జీవితాన్ని గడుపుతున్న
నిరు పేదల గుడిసెలకు పంపుతాను
వారికి ఆశా, మెరిసేలాగా వారి కో
దారి చూపిస్తాను.
చీకటి గొంగళీ కింద రహస్య క్రీడలు జరిపే
ముసుగు మనుష్యుల గుండెల్లో ప్రవేశిస్తాను
వారి కళ్ళు తెరిపిస్తాను వెలుతురిని
చూపిస్తా.
పేరు ప్రతిష్ఠలను డబ్బుతో కొనే పెదమనుషు లూ
స్వార్థలాభం కోసం వెట్టివాణి పెదవాణి చేసి
వెనకగా నవ్వుకునే దుర్మార్గులూ, పొరంపెరిట
పొట్ట నింపుకోవడమే కాదు
దేశాన్నే మింగేసే బకాసురులు
తరతరాల గుర్తుంచుకునేలా గుణపాఠం నేర్పిస్తాను
వెలుగూ! నీ కొంత కాంతి నాకిచ్చావంటే
మూల మూలల ప్రవేశించి, వాకిట్లో, ఇంటో గుండెల్లో
అంతరాంతరాలలో దాక్కున్న చీకటిని
కూడా వెళ్ళతో పెకిలించి తరిమి తరిమి కొడతాను
గుండె గుండెల్లో నేనే వెలుగై నిండిస్తాను.

- శారదా అశోకవర్ధన్

పాడుతున్నాడు శాస్త్రి గొంతెత్తి. పాట కరిగి పోయేటట్లు. ఏకాంతం పగిలి పోయేటట్లు, ఎద రగిలేటట్లు, కన్నీళ్లు ఘనీభవించేటట్లు, అలాగే అలా అలా పాడుతూ వెళిపోతున్నాడు.

ఎక్కడో కిలకిలా నవ్వు ఉలిక్కి పడ్డాడు శాస్త్రి. పాట ఆగింది. అటూ, ఇటూ చూశాడు. ఎక్కడి నుంచా నవ్వు? ఎవరు నవ్వింది? దెయ్యాలా? కనిపించని కామినీ దేవతా? ఎవరు నవ్వింది?

''ఎవరు నవ్వింది'' కొంచెం గట్టిగా శాస్త్రి. సమాధానంగా మళ్లీ కిలకిలా నవ్వు. పాలుమానాడు గోడ కావైపు నుంచి, అంటే పక్క ఇంటి పెరటి లోంచి ఎవరో నవ్వుతున్నారు.

చటుక్కున లేచాడు శాస్త్రి. గోడ ఎక్కి నవ్వుతున్న దెవరో చూడాలని. ఎత్తుగా ఉంది గోడ. అందటం లేదు గోడను పరిశీలిస్తూ తడిక దగ్గరికి వెళ్ళాడు. తడిక కన్నంలోంచి ఆ వైపుకు చూశాడు. గోడకు ఉన్న రంధ్రం ఒక మనిషి దూరిపోయేటంత ఉంది. ఆ వైపు వాళ్ళు ఒక తడిక అడ్డంగా కట్టుకున్నారు. అవస్థ పడి, ఆ రెండు తడికల మధ్య లోంచి, చూపు సారించి అవతలికి చూశాడు. మంచంమీద పెల్లకిలా పడుకొని ఉంది ఒక అమ్మాయి. వెన్నెల కిరణాలు ఆమె శరీరంమీద పడి పరావర్తనం చెందుతున్నాయి. తెల్లదనానికి వన్నె పెడుతున్నట్లు మెరుస్తూ ఉంది ఆమె ముఖం. తాగోతమో ఏదో, ప్రవహించుకొని నవ్వుకుంటున్నట్లు శారీరక కదలిక.

''ఎందుకు నవ్వుతున్నావు?'' అడిగాడు అవతలి నుంచే. సమాధానం ఇవ్వ లేదామె. తల ఎత్తి గోడ వైపు చూసి మళ్ళీ నవ్వుతుంది. తల ఎత్తి నప్పుడు ఆమె చెవి జూకా మెరిసి ఒక కిరణం శాస్త్రి కళ్లలో గుచ్చుకుంది.

అలాగే చూస్తూ ఉండి పోయాడు ఎంతో సేపు ఆమె ...

రెండవ రాత్రి: అక్క తలు పేసుకు పడుకుంది. ఈ రోజూ అక్కడే పడుకుంటుందా? నా పాటలు పద్యాలు వింటుందా? నవ్వుతుందా? అసలెందుకు, నవ్వుతుంది? పగ లంతా ఇంటి ముందు అన్ని పార్కు తిరిగినా కనిపించ లేదేం? ఆలోచిస్తున్నాడు శాస్త్రి.

తను రాసుకున్న పాట అందుకున్నాడు—''నా జీవన పథుకాలా, నా హృదయపు రసడోల, వెన్నెల పరదా చాటున జేరి, నవ్వేవా ఈ వేళ గుండెను సేద దీర్చ అలలా.''

మళ్ళీ కిలకిలా నవ్వు. ఈ సారి ఎంతో దగ్గరగా వినిపించినట్లు అనిపించింది. వడిచి వస్తున్నట్లు, పలకరిస్తున్నట్లు, కళ్ళల్లోకి కరుణతో చూస్తున్నట్లు, కవ్విస్తున్నట్లు అనుభవాలెంప జేసిన్నాం దా నవ్వు.

ఆనందంతో ఉప్పొంగుతూ తియ్యగా రెండు పాటలు పాడి ఆపేశాడు.

''ఆపావేం?'' అవతలి నుంచి ప్రశ్న గుసగుస లాడినట్లు, గుండె పిండినట్లు. లేచి తడిక దగ్గరికి వెళ్ళి కంతలోంచి చూశాడు. ఆ వైపు తడిక లేదు. గోడకున్న రంధ్రంలో నుంచుని కవ్విస్తుని ఉంది ఆ వెన్నెల నవ్వుల కన్నె.

''ఏదీ మళ్ళీ నవ్వు!'' అర్థిస్తున్న భిక్షగాడిలా అడిగాడు.

ఉలిక్కి పడి, తడిక వైపు చూసి, పైకి లేచి అవతల తడికపెట్టి వెళ్ళి పోయిందామె వయారంగా.

ఈ వైపు తడికకు కట్టిన దారం అన్నీ పళ్ళతో కొరికేశాడు శాస్త్రి. తడిక తీశాడు అవతలికి వెళ్లాలని. ఏదో భయం, ఏదో సందేహం, ఏదో సందిగ్ధం. ఆపిందతన్ని. గోడ వైపుకు ఆమె కూర్చున్న చోటు వైపు చూశాడు. జూకా రాలి పడి ఉంది. తీసి, ముద్దు పెట్టుకొని పడుకొన్నాడు.

మూడవ రాత్రి: కూని రాగం తప్ప ఏమీ పాడలేదు శాస్త్రి. లేచి తడిక దగ్గరికి వెళ్ళాడు. తడిక తియ్య బోతూంటే.

''పిచ్చి, తియ్యొద్దు'' తియ్యగా పలికింది. తడిక అలాగే ఉంచి ఆమెనే చూస్తున్నాడు. అస్పష్టంగా అయినా అందంగా కనిపిస్తుంది.

''ఈ రోజు పాడలే దేం''.

''పాడాలని లేదు.''

''సరి'' ఆ అనడంలో ప్రేమ, ఉత్సాహం, సందేహం, లాలన అన్నీ.

''నీతో మాట్లాడాలని ఉంది'' ప్రతి అణువూ మె కంఠంలో నిండి, కళ్ళల్లో నుంచి నిండి హృదయం మాటాడుతూంది అతని లోంచి.

''అబ్బా ఆశ'' చిలిపిగా అంటూ ''నా జూకా నా కిచ్చెయ్'' అడిగింది.

''ప్రేమా ఇవ్వను'' అనే తన పెద్దరి అంతా పోయి, ఏమీ లేని వాడుగ మిగిలి పోతాననే బాధ అతనిగా.

''నా ఇంట్లో జూకా పోయిందని తిడుతున్నారు. ఇవ్వకుంటే నువ్వు తీసుకున్నావని చెబుతా.'' బెదిరిస్తున్నట్లు.

''చెప్పు—నాకేం? నువ్వే నా కిచ్చావని చెబుతా.''

''ప్లీజ్. జూకా నా కిచ్చెయ్యవూ?'' అర్థిస్తు ప్రాణం ఇస్తున్నట్టు ఎంతో ప్రేమగా ఇస్తానంటూ.

"ప్రమాణమ్మా."

"ఎందుకు"

"ఇకస్తే మళ్ళీ కనిపిస్తావని నమ్మక మేమిటి?" సందేహం అతనిలో.

"అంటే మళ్ళీ నే కనిపించాలని నీ కుందా?"

"కనిపించాలనే కాదు. కళ్ళ ముందే ఉండాలని ఉంది."

"సరే కనిపిస్తాలే ఇప్పుడు." రాణీ కొంటెగా అలిగింది.

"ఎప్పుడు కనిపిస్తావ్" శాస్త్రి.

"రేపు రాత్రికి, మా ఇంట్లో అంతా జాతర కెళ్తారు—నన్ను తీసుకెళ్ళరు ఏం"

"నిన్నెందుకు తీసుకెళ్ళరు?" ప్రశ్నించాడు.

"అబ్బా, ఏ అదంతా నీకెందుకు? రేపు రాత్రికి కలుసుకో—సరేనా" విసుగు, ప్రేమ, అర్థింపు కలిసి ధ్వనించాయి ఆ కోమలి కంఠంలో.

"నిజంగానా" ఇంకా నమ్మనట్లు అడిగాడు శాస్త్రి.

"నిజంగా"

తడిక కొద్దిగా వంచి, జాకాను ముద్దుపెట్టుకుని అందించాడు. తడికెను ముద్దుపెట్టుకుని శాస్త్రిపైకి తోసి లేడిలా వెళ్ళిపోయింది. ఆమె వెళుతుంటే కదులుతున్న నడుము, ఊగుతున్న పొడవైన జడ, ప్రబంధ కన్యకు ప్రాణం వచ్చినట్లు, అందం మూర్తీభవించి కదులుతున్నట్లు, కలకు ఆకృతి వచ్చినట్లు అనిపించి అలాగే చూస్తుండిపోయాడు శాస్త్రి.

నాలుగవ రాత్రి: తను నిజంగా జీవిస్తున్నది రాత్రిపూటే అనుకుంటున్నాడు శాస్త్రి. అనుకోకుండా తలపులు గడపడానికి అక్కడిగ్గరికి రావడం, ఈ అమ్మాయితో పరిచయం కావడం, విచిత్రంగా ఉందతనికి. పగలు ఎంత దీర్ఘంగా, ఎంత బరువుగా ఉంటుందో అతడా రోజు అనుభవించాడు.

వెన్నెల చల్లుకుంటూ, చల్లదనంలో మంటల్ని రేపుకుంటూ, జంటల గుండెల్ని వలపు తలపులతో తడుపుకుంటూ వచ్చింది రాత్రి.

తడికతీసి భయంగా, బాధగా, సంతోషంగా, సందేహంగా, మైకంగా అవతలకి అడుగుపెట్టాడు శాస్త్రి. మంచంపై పడుకుని ఉందామె. గోడ దగ్గరే నిలబడ్డాడు. తనని చూస్తూనే లేచి కూర్చుంటుందనుకున్నాడు కాని అలా చేయలేదామె. కిలకిల నవ్వి

"ఎంత ధైర్యం" అంది కళ్ళతో రమ్మన్నట్లు పిలుస్తూ.

"నువ్విచ్చిందే" అంటూ దగ్గరగా వెళ్ళాడు. లేచి కూర్చుం దామె. మంచం దగ్గరగా నిలుచునే ఉన్నాడతను, ఆమెనే చూస్తూ మత్తుగా, మైకంగా.

"మా ఇంట్లోంచి ఎవరన్నా వచ్చి ఇప్పుడు నిన్ను బాగా తంతే?"

"ఆనందంగా భరిస్తాను" తొణకలేదు శాస్త్రి.

"ఎందుకూ?"

"నీకోసం—నిన్ను చూడ్డం కోసం"

"కూర్చో" అంది కొంచెం జరిగి. కూర్చున్నాడు. చల్లగాలి ఆమె శరీరం నుంచి వింత పరిమళంతో అతన్ని చుట్టుముట్టి ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తోంది.

"నీ పేరు" మెల్లగా, ముద్దుగా అడిగాడు.

"నీ ఇష్టం వచ్చినట్లు పిలు" అధికారాలన్నీ అతనికే ఇచ్చినట్లు సమాధానం.

ఏమని పిలవాలి? ఈ అందానికి సరిపోయే పేరు ఏ భాషలో ఉందా? ఆలోచిస్తున్నాడు.

"ఏ పేరుతో పిలుస్తావు?" మళ్ళీ తనే అడిగింది.

"వెన్నెలా అంటాను — సరేనా" ఆమె ముఖం

'హేమరాజ్' వారి
సుస్వాగతం
వివాహాది శుభకార్యములకు
మగువల మనసులదోచే
అన్నిరకముల పట్టుచీరెలు,
ఆధునిక వనితలుకోరే
అన్నిమిల్లుల చీరెలు
వచ్చియున్నవి.

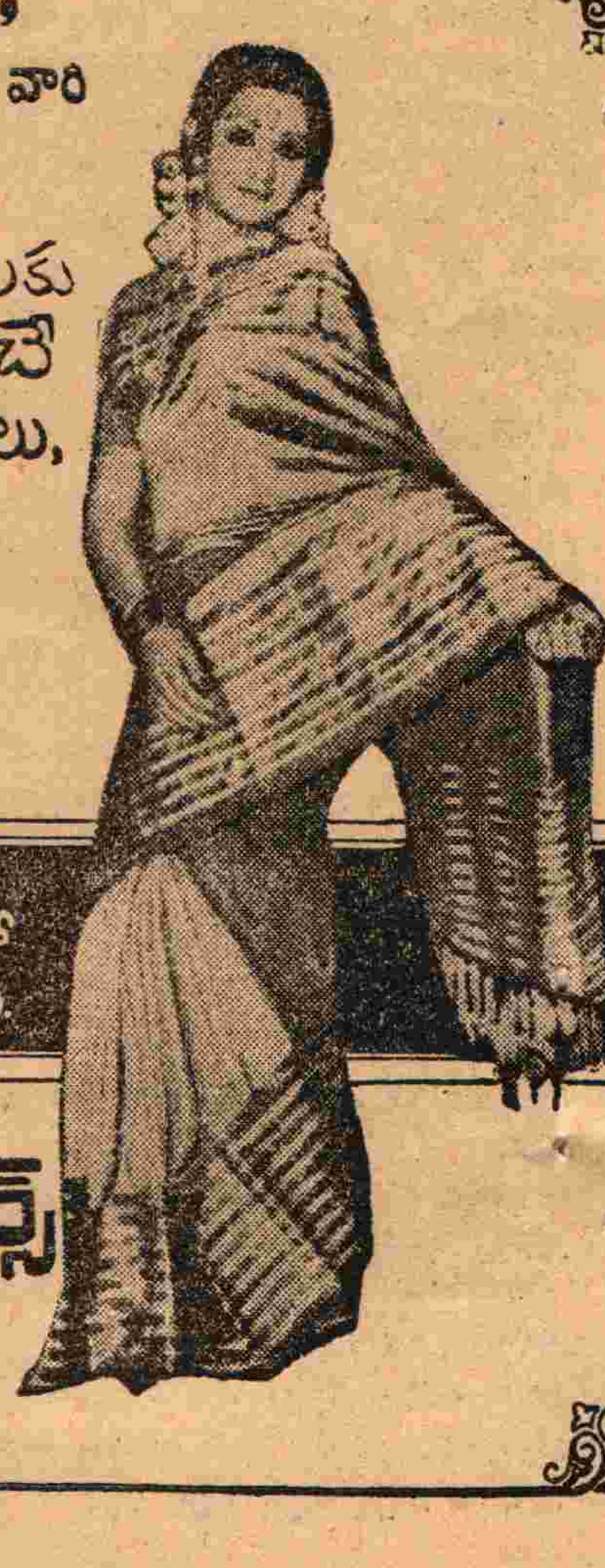

మా మేడపైగల
ప్రత్యేక మహిళా షోరూమ్‌లో
హోల్ సేల్ ధరలకే లభించును.

SUVARNA KRISHNA

శ్రీ హేమరాజ్ సిల్క్ ట్రేడర్స్
మెయిన్ బజార్ PHONE: 75182
విజయవాడ-520001

లోకి చూస్తున్నాడు. తనేమీ కానట్టు, తనలో ఏమీ లేనట్టు, అంతా ఆమే అన్నట్టు అన్నీ ఆక్రమించుకున్నట్టు, ఆమె చూపులకి కదలి పోతున్నాడు. కరిగిపోతున్నాడు, రగిలి పోతున్నాడు.

"వెన్నెలా" పిలిచాడు.

"ఊ" అంటూ దగ్గరికి లాక్కొని "నన్ను చూస్తూనే ఉండాలన్నావు ఎందుకూ" అడిగింది సమాధానం తెలిసినా.

"నువ్వంటే నాకిష్టం."

"అబ్బా. . .ఎంతిష్టం" చిలిపిగా అంది.

"ఇంత అని చెప్పలేనంత" అని ఆమెను కౌగలించుకుని "నువ్వు నాక్కావాలి, ఎప్పుడూ నాతోనే ఉండాలి" ముద్దు పెట్టుకోబోయాడు. చెయ్యి అడ్డం పెట్టి ఆపి "ఇప్పుడు కాదు" అలవిరిగినట్టు కల పగిలినట్టు శాస్త్రి తలదించుకున్నాడు తప్పు చేసినవాడిలా.

మౌనంగా చూసిందామె. ఒదిగి కూర్చున్న పసి పిల్లవాడిలా, చేతికందిన అదృష్టం ఎవరో లాగేస్తే వాడిపోయి ఒడిలో పడిపోయిన దీనుడిలా అనాథుడిలా కనిపించా డామెకు.

భరించలేక హటాత్తుగా దగ్గరకు లాక్కుంది. ముద్దుల వర్షం, ప్రేమ వరద, సిగ్గు పడుతున్న వెన్నెల, ఈర్ష్యపడుతున్న చంద్రుడు, పొంగిపొరలి కొండపై నుంచి దూకే సుళ్ళు తిరుగుతున్న ప్రవాహంలా కమ్మేసింది శాస్త్రిని. తట్టుకోలేక గట్టిగా కౌగలించుకున్నా డామెను. కళ్ళల్లో కళ్ళు, సంతోషంతో పొంగుతున్న కన్నీళ్ళు, ఒకళ్ళనొకళ్ళు ఓదార్చుకోవాలని, ఒకరిలో ఒకరు కలిసిపోవాలని అన్నేళ్ళ ఏకాంతాన్ని బద్దలు కొట్టి భస్మం చెయ్యాలని రెండు ఆత్మలు ఐక్యమై అలౌకికలోకాల ఆనంద సౌందర్యాల రహస్యాలు తెలుసుకోవాలని, ఒక్క మాటలో, ఒక్క చూపులో, ఒక్క చేతలో మమైకం చెంది, యుగాలు విడిపోలేని అద్వితీయ విచిత్ర బంధాన్ని పొంది, బంధువులు, ఇల్లు, వాకిలి, వెన్నెల, చీకటి, గాలి, ఆకాశం జ్ఞాపకాలు పరిసరాలు ఇవేవీ జ్ఞాపకం రాని రాగ సింహాసనంపై కూర్చుని కోరికల తుపానులో వూగిసలాడి, పారవశ్యాన్ని పట్టుకోలేక, సంతోషానికి తట్టుకోలేక, ప్రపంచాన్ని గెలిచినట్టు, సుఖపు శిఖరం నుంచి అందరినీ దీవిస్తున్నట్టు, రగిలి, పగిలి, కరిగి, ఒరిగి—

"కోరిక తీరిందా" మత్తుగా అడిగింది వెన్నెల శాస్త్రి వెంట్రుకలు సవరిస్తూ.

మాట్లాడలేదు శాస్త్రి.

"అలిసి పోయావు. పిచ్చి" మళ్ళీ ముద్దు పెట్టుకుంది. నవ్వాడు శాస్త్రి.

"నేను నీకంటే పెద్దదాన్ని తెలుసా?" వెన్నెల.

"అయితే ఏం? పెళ్ళి చేసుకోవా?" నవ్వాడు శాస్త్రి.

"నాకా పెళ్ళేమిటి సాంప్రదాయాల సరిహద్దుల్ని దాటి ప్రేమతో ఒకరితో ఒకరం ఐక్యమైపోయాం చాలదా? పిచ్చోడా! తాళికడితేనేనా పెళ్ళి. అలా అయితే నేను నీ మెళ్ళో కడతాను."

'ఎలాగ?' అంటూ నవ్వాడు శాస్త్రి. గోముగా చూస్తూ దగ్గరకు లాక్కుంది.

బసవన్న

దుక్కికి పనికిరాని ఎద్దు
గంగిరెద్దువాని చేతిలో
డూ డూ డూ డూ బసవన్న

-ఎల్లోరా

మధుర రాత్రులు : కొన్ని రాత్రులు గడిచాయి. రాత్రికోసం ఎదురు చూడ్డం అలవాటైంది శాస్త్రికీ, వెన్నెలకు. ఆమె కోసం అతడు, అతడికోసం ఆమె ఒకరి కళ్ళల్లోకి ఒకరు చూస్తూ ఒకరి గుండె శబ్దాన్ని ఒకరు వింటూ, తను తన కోసం కానట్టు, అంతా ఎదుటి మనిషికోసమే అయినట్టు గడుపుతున్నారు రోజులు.

సంధ్య : మంచం మీద గుసగుసలు మాట్లాడుకుంటున్నారు శాస్త్రి, లలిత. ఏం మాట్లాడుకుంటున్నారో వాళ్ళకు గుర్తుండటం లేదు. అనంతంగా మాటలు దొర్లుతూనే ఉన్నాయి. ప్రపంచం గురించి, ప్రేమ గురించి, కవిత్వం గురించి, కలల గురించి, భవిష్యత్తు గురించి.

హటాత్తుగా ఆగిపోయాయి మాటలు. వెన్నెల ఒళ్ళో శాస్త్రి. మౌనంగా ఆమెనే చూస్తున్నాడు. ఆమె అతన్నే చూస్తుంది ధమ్మిల్లం సవరిస్తూ.

తలుపులు తెరచుకుని ఎందుకో వచ్చిన వెన్నెల అన్న ఉలిక్కిపడ్డాడు వాళ్ళను చూసి. పైకి లేచారు ఇద్దరూ భయంగా, బిడియంగా, సిగ్గుగా. నిప్పు కణాల్లాగా ఎర్రగా మారాయి అతని కళ్ళు. ఆవేశాన్ని అదిమిపట్టి శాస్త్రికి దగ్గరగా వచ్చాడు. వివర్ణంగా ఉంది శాస్త్రి ముఖం. అడుగు వెనక్కి వేద్దామనుకుని అంతలో మానేశాడు శాస్త్రి.

శాస్త్రికి దగ్గరగా వచ్చి— "శాస్త్రీ! గొప్పింటి బిడ్డవు, ఏమీ అనడం లేదు. ఏమీ అడగడం లేదు. వెళ్ళిపో ఇక్కడి నుంచి—ఇంకెప్పుడూ ఇక్కడికి రావడానికి ప్రయత్నించకు. అశక్తత అనుకోకు వెళ్ళిపో, ఊ" రాక్షసి కంఠంలోని కఠినత్వంతో చెబుతున్నట్టు ఆజ్ఞాపించి చెల్లెలి వైపు తిరిగాడు వెన్నెల అన్న.

వెన్నెల వైపు చూశాడు శాస్త్రి. వెళ్ళిపొమ్మన్నట్టు కళ్ళతో సంకేతం. వెనక్కి తిరిగాడు.

ఏం చెయ్యాలో, ఎలా పరిష్కరించాలో అర్థం కాలేదు శాస్త్రికి. ఆలోచిస్తున్నాడు. ఆలోచనలోనే మూడు రోజులు గడిపాడు వెన్నెల దగ్గరికి వెళ్ళకుండా.

వెన్నెల రాత్రి : వేదనతో మంచంపై వెల్లకిలా పడుకున్నాడు శాస్త్రి. తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు ఏం చెయ్యాలా అని. నిదుర రాదు. ఆకలి లేదు, బతుకు చేదుగా కళ్ళలో సుళ్ళు తిరుగుతున్న కలలు. కళ్ళు మూసుకున్నాడు. కాలం గడుస్తూనే ఉంది.

నుదుటి మీద ఏదో మెత్తగా, మృదువుగా పునీతుడిని చేస్తున్న స్పర్శ మెల్లగా చెంప పైకి పాకుతూంది.

కళ్ళు తెరిచాడు శాస్త్రి. ఎదురుగా తన మొహంలోకి వంగి చూస్తున్న వెన్నెల. "నువ్వా వెన్నెలా!" లేవబోయాడు. అతన్ని ఆపి పక్కన కూర్చుంది వెన్నెల.

"ఎలా వచ్చావు వెన్నెలా?" శాస్త్రి. నవ్వింది—సమాధానం చెప్పలేదు.

శాస్త్రి జుట్టు నిమురుతూ "రావడం మానేశావేం" అని ప్రశ్నించింది. ఏం సమాధానమివ్వాలో అర్థం కాలేదు శాస్త్రికి.

మౌనంగా కళ్ళతో నవ్వింది వెన్నెల. "ప్రేమకు భయం లేదు శాస్త్రీ. పిరికివాడు ప్రేమించ లేడు. నా కోసం ఏమైనా చేస్తానన్న నువ్వు ఈ మాత్రానికే భయపడతావా?" మెల్లగానే అంది.

కాని కొరడాతో ఛెళ్ళున కొట్టినట్టు, పురుషత్వపు అహంకారాన్ని నిలబెట్టి ఉమ్మేసినట్టు, చేపను వెలికి తీసి మరుగుతున్న నీళ్ళలో పడేసినట్టు అనిపించింది శాస్త్రికి.

పైకి లేచి వెన్నెల నుదుటిపై ముద్దు పెట్టుకుని "వెళ్ళు వెన్నెలా! పొద్దున్నే కలుసు కుందాం" అని

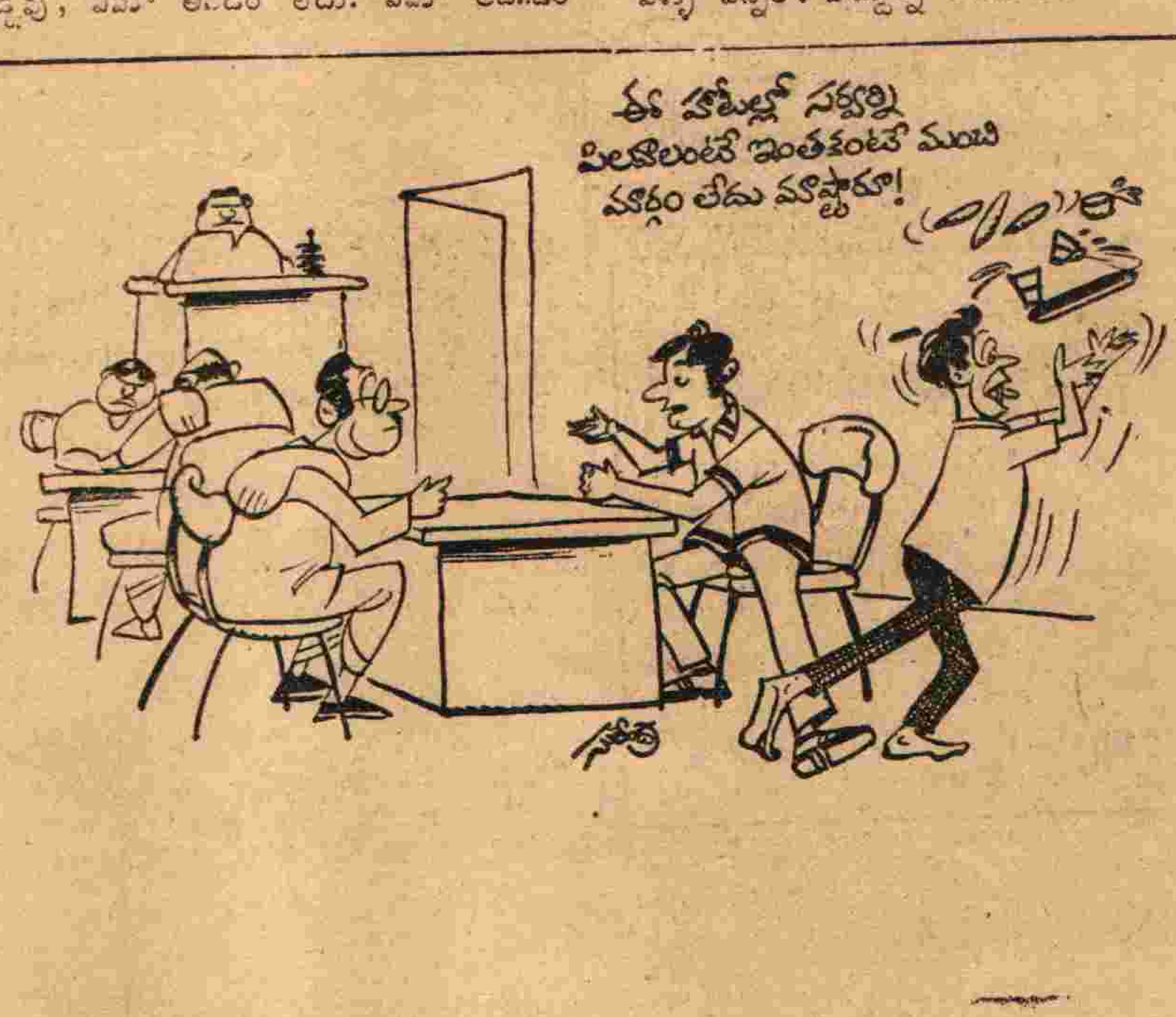

మీ ఉజ్వల భవిష్యత్ కొరకు

ఫోటోగ్రఫీ మరియు స్క్రీన్ ప్రింటింగు నేర్చుకొని మీరు మీ సొంత పరిశ్రమను ఆరంభించండి. మా యొక్క సులభ పద్ధతులు మీరు స్వల్ప పెట్టుబడితో మంచి లాభం పొందుటకు సహాయపడగలవు. ఇంగ్లీషు లేక హిందీ లేక తమిళములో నేర్పబడును. ప్రాస్పెక్టస్ కొరకు 40 పైసలు పోస్టేజితో వ్రాయండి:

KALAIMATHI NILAYAM
Nanjai Thalaiyur-639204
TAMILNADU

దీర్ఘ వ్యాధులకు ఉత్తమ సిద్ధ వైద్యం!

నరముల బలహీనత
శామెపుష్టి యవ్వనశక్తి
హెర్నియా చర్మవ్యాధులకు
పోస్ట్ ద్వారా కూడా కలరు
పరిబాజం (బుడ్డ)
మూత్రవ్యాధులకు
ఆపరేషన్ లేకుండా రండి

డా॥ దేవర, ఫోన్ 551, మార్కెట్ జీవన, తెనాలి.

బ్రాంచ్: 26, నార్త్ బోగ్ రోడ్, మద్రాసు—17

దేవి పిల్సు
REGD.

వాడండి ముఖ్యంగా అలస్యమైన,
క్రమముగాకాక పోయిన, బాధతో కూడిన,
లేక ఆగిపోయిన బహిష్టకు
ఏస్త్రీలకును ఆరోగ్యమునకు ఎట్టిహాని కలిగించదు

SEALED PACKING 28 & 14 TABLETS
AVAILABLE AT ALL CHEMISTS

Mfrs. SEENU & CO MADRAS-21

ఉచితం ! ఉచితం !!

తెల్లమచ్చలు

అన్ని రకాల మచ్చలను, ఏ రు రంగును మా ప్రఖ్యాత మందు వా అందుకు రోజులలో మార్చును. త్వరలోనే చర్మము మామూలు రంగు పొందును. ప్రచారము నిమిత్తము ఒక సీసా మందు ఉచితముగా పంపబడును. వెంటనే వ్రాయండి చిరునామ :

BHARAT AYURVEDASHRAM.
P.O. Katri Sarai (Gaya)

నిశ్చయానికి వచ్చినట్టు దృఢంగా అన్నాడు. తలనిమిరి నవ్వుతూ 'పిచ్చి' అంటూ వెళ్ళి పోయింది వెన్నెల.

తెల్లవారింది. పెరుగుతున్న ఆశలా వస్తున్నాడు సూర్యుడు. వెన్నెల ఇంటి ముందు నిలుచున్నాడు శాస్త్రి. పళ్ళు తోముకుంటూ కూర్చున్న వెన్నెల తండ్రి శాస్త్రిని చూసి నిలబడ్డాడు సందేహంగా.

అతనికి ఎదురుగా వచ్చి "నేను మీ కూతురు వెన్నెలను ప్రేమించాను. పెళ్ళి చేసుకుంటాను" అని నిశ్చయంగా, స్థిరంగా అన్నాడు శాస్త్రి.

అతని నోటిలోని పుల్ల జారి పడింది. ఆశ్చర్యమూ తడబాటూ పెనవేసుకున్నాయి. "ఏమిటీ నా కూతురా వెన్నెలా—ప్రేమించావా!" సందేహం, నవ్వు కలిసి అడిగాడు.

"ఔను" శాస్త్రి తొణకలేదు.

"నా కూతురు పేరు వెన్నెల కాదు—లలిత. అయినా పొద్దున్నే ఇదేమిటి శాస్త్రీ.—ఏదైనా గాలి సోకిందా?" శాస్త్రి భుజాల్ని కదుపుతూ అన్నాడు.

"లలితో, వెన్నెలో నాకు తెలీదు—నే నామెను ప్రేమించాను, పెళ్ళి చేసుకుంటాను."

నవ్వాడాయన. అప్పుడే బయటికి వస్తున్న కొడుకును పిలిచి "చూడ్రా—లలితను వెన్నెల అంటున్నాడు. పైగా ప్రేమించాట్ట—ఏదో గాలి సోకినట్టుంది శాస్త్రికి, పద వాళ్ళ ఇంట్లో అప్ప జెప్పి వద్దాం" అన్నాడు.

తండ్రీ, కొడుకూ కలిసి బలవంతంగా బలికి తీసుకు పోతున్న మేకలా శాస్త్రిని లాక్కెళ్ళి వాళ్ళ అక్కా బావలకు అప్ప జెప్పి విషయం చెప్పారు.

వాళ్ళూ గగ్గోలు పడ్డారు గాలి సోకిందేమోనని. శాంతులు చేయించారు. తరవాత శాస్త్రి నిశ్చయం, పట్టుదల విని గంగ వెర్రు లెత్తారు, కులం గాని కులం అమ్మాయిని ప్రేమించినందుకు. శాస్త్రిని బలవంతంగా తిరుపతి పంపించేశారు—కాలేజీ తెరుస్తున్నారని, బుద్ధిగా చదువుకొమ్మని. ఉన్మాది లాగ తయారయిన శాస్త్రి వెళ్ళాడు.

మహోదయం: రోజులు గడుస్తున్నాయి యాంత్రికంగా. ఎలా ఉన్నాడో, ఏం చేస్తున్నాడో శాస్త్రికే తెలీదు. బుద్ధి పుడితే కాలేజీకి వెళతాడు. లేదా రూములో జ్ఞాపకాలు నెమరేసుకుంటూ రాని నిద్ర కోసం ప్రయత్నిస్తాడు. ఎప్పుడూ సరదాగా ఉండేవాడు ఇలా అయిపోయాడే అని మిత్రులందరికీ శాస్త్రిని గురించి బాధ.

మౌనంగా కూర్చున్నాడు శాస్త్రి. "శాస్త్రి" పిలుపు ఆర్ద్రంగా, భయంగా, ప్రేమగా. తలెత్తి చూశాడు. ఎదురుగా లలిత.

నమ్మలేని కళ్ళతో, ఆశ్చర్యంతో, ఆనందంతో ఒక్క ఉదటున లేచి కౌగిలించుకున్నాడు లలితను. ఇద్దరి కళ్ళ నుంచి ధారలుగా అశ్రువులు.

"ఎలా వచ్చావు లలితా" ఏడుస్తూనే అడిగాడు.

"నేను నిన్ను ప్రేమించాను శాస్త్రీ! ఎలా ఉన్నావో ఎక్కడున్నావో తెలుస్తూనే ఉంటుంది. మనసుకు మార్గం తెలుసు". సిగ్గు పడ్డాడు శాస్త్రి.

"అయినా చెప్పకుండా ఇంత భయంకరంగా, నిశ్శబ్దంగా ఎలా రాగలిగావు శాస్త్రీ?" అతన్ని కుదుపుతూ, ఏడుస్తూ అంది.

మాటాడలేదు శాస్త్రి. తెరలు తెరలుగా దుఃఖం పొంగుతూంది. "నీ కోసం వచ్చేశాను శాస్త్రీ! అందరినీ వదులుకుని నీ తోనే ఉండటానికి వచ్చేశాను."

"లలితా" అన్నాడు దుఃఖం గట్టు తెగింది.

సంవత్సరాల వియోగం నుంచి కలుసుకున్నట్లు, ప్రపంచ సంపదంతా తమ సొంతమే అయినట్లు, 'ప్రేమ' లోని రెండక్షరాలుగా తాము మారినట్లు, ఒకరి గొంతు ఓదార్చుకుంటూ, ఒకరి కన్నీళ్ళు ఒకరు తుడుస్తూ, అలా అలా అలల్లా.

తెల్లవారింది. బయటికి వెళ్ళాడు శాస్త్రి. దారిలో మిత్రులకు జరిగింది చెప్పి, తన ఆనందంలో వాళ్ళకూ భాగం ఇచ్చి వాళ్ళతో కలిసి కించిత్ తాత్సారంగా వచ్చాడు రూముకు.

రూములోకి అడుగు పెట్టాడు. ఖాళీగా ఉంది. లలితేది అనుకుంటూ చుట్టూ చూశాడు. పరుపుపై ఒక కాగితం పడి ఉంది. తీశాడు. అక్షరాలు గబగబా గిలికినట్లు "మా నాన్న, అన్న వచ్చారు వెతుక్కుంటూ. లాక్కెళుతున్నారు—హెల్ప్."

కుప్ప కూలి పోయాడు శాస్త్రి. అతనిలో పెల్లుబికిన దుఃఖానికి శక్తి ఉంటే ఒక్క కన్నీటి బిందువే జ్వాలగా మారి అనంత విశ్వాన్ని అర క్షణంలో బూడిద చేసుండేది. పడిపోయాడు శాస్త్రి. లోయ లోగ దొలుచుకు పోతూంది బాధ.

లలిత దగ్గరికి పరిగెత్త బోతున్న శాస్త్రిని పట్టుకున్నారు స్నేహితులు. "రెండు రోజులు ఆగు, ఆవేశాలు కోపాలు తగ్గనీ. అప్పుడు మేమూ వస్తాం నీకు సహాయంగా" అంటూ అక్కున చేర్చుకున్నారు, అనునయించారు శాస్త్రిని.

గుండెల్ని తొక్కుతూ వెళ్ళి పోయింది ఒక రాత్రి. వేడిని కేంద్రీకరించి గుండెలో నింపి వెళ్ళింది ఒక పగలు. మళ్ళీ రాత్రయింది. ఆకాశం తారల తళుకుల్ని అద్దుకుంటూంది. గడ్డం పెరిగి విశ్వంలోని విషాదానికంతా తానే ప్రతీక అయినట్లున్నాడు శాస్త్రి. ఒంటరిగా వదిలితే ఏం చేస్తాడో, ఏమవుతాడో అని ఎప్పుడూ విడిచి పెట్టక ఉన్నారు స్నేహితులు.

శాస్త్రికి సరదా కలిగించాలని, కొది సేపైనా లలితను మరిపించాలని పేకాటకు కూర్చో పెట్టారు. ఆట సాగుతూంది. శాస్త్రి మనసు విలవిల లాడుతూనే ఉంది. లలిత ఎలా ఉందో, ఏమయిందో అని. లలిత రాసిన కాగితాన్ని పదేపదే చూసుకుంటున్నాడు.

"శాస్త్రీ" పిలుపు నీరసంగా.

అందరూ ఉలిక్కి పడి గుమ్మం వైపు చూశారు. నీరసంగా తూలి పోతున్న లలిత, ఆమెను పట్టుకుని ఆమె తల్లి లోపలికి వచ్చారు. తాగిన వాడిలా మైకంగా తూలి పోయింది లలిత "లలితా" అంటూ ఆత్రంగా వెళ్ళాడు శాస్త్రి.

శాస్త్రి రెండు చేతులూ పట్టుకుంది లలిత తల్లి, ఏడుస్తూ "బాబూ! అది నీ భార్య. దాని బాధ భరించలేకనే దాన్ని తీసుకొచ్చి నీ చేతుల్లో పెడుతున్నాను. బతుకుతారో, చస్తారో మీ ఇష్టం. వెళ్ళండి బాబూ! మేమెవ్వరమూ అందుకోలేని జేదో మీరు పొందారు. వెళ్ళండి. ఎక్కడికి వెళతారో ఏమి చేస్తారో, ఎలా ఉంటారో మీ ఇష్టం" కట్టలు

తెలుసుకుని ఏడుస్తోంది.

“ఏం జరిగింది? లలిత కేమైంది” అడిగాడు శాస్త్రి.

“[illegible] అడక్కు బాబూ! నే చెప్పలేనిది చెప్పాను.” వడివడిగా వెళ్ళిపోయింది దాసి.

వాళ్ళకు ఏకాంతం కలిగించాలని శాస్త్రి మిత్రులు [illegible] బయటికి వెళ్ళారు.

లలిత [illegible] కళ్ళు తీసుకుని “ఏమైంది లలితా?” అన్నాడు. [illegible] తల [illegible] లలిత. శాంతాకారంగా [illegible]. [illegible] నీరసం కనిపిస్తోంది. అనుమానంగా [illegible] కప్పుకున్న పైట [illegible] తొలగించాడు శాస్త్రి. [illegible] వీపుతో [illegible] వాతలు [illegible], [illegible] తెల్లటి రక్తపు చారలు [illegible] కళ్ళు మూసుకుని [illegible], “ఇంత రక్తసంగా ప్రవర్తించింది ఎవరు లలితా?”

“దేవంతో నాన్న, అన్న” అంది.

[illegible] చూస్తున్నాడు శాస్త్రి. “నా కోసం ఇంత బాధ భరించావా? ఇన్ని దెబ్బలు తిన్నావా? ఇంత బాధలో ఇంత నరకంలో [illegible] నా కోసం.. [illegible] లలితా! [illegible] ప్రేమ. ఇంత [illegible] అనుభవించడానికి ప్రతిఫలం [illegible]. ఇందుకు నేనేం చెయ్యగలను లలితా?” శాస్త్రి కళ్ళల్లోని నీళ్ళు ఆమె బుగ్గలపై పడుతున్నాయి.

[illegible] కళ్ళనీళ్ళతో [illegible] ఒకే ఒక్క మాటంది. “పిచ్చి [illegible].”

కలల కౌముది: లలితా— శాస్త్రి అందరికీ దూరంగా మద్రాసు చేరారు. ఒక ఇల్లు అద్దెకు తీసుకొని జీవితం ప్రారంభించారు. మిత్రులు పంపుతున్న డబ్బు అందుతోంది, [illegible] కాలప్రవాహంలో రోజులు [illegible] వెళ్ళిపోతున్నాయి.

ఒకరికోసం ఒకరు ఒకరిలో ఒకరుగా మారి, రోజుల్ని గంటల్లోని, [illegible] క్షణాల్లోకి [illegible] వేస్తున్నారు, [illegible] ఆ [illegible]. శరీరాల విహారం, ఆత్మల విహారం, [illegible] విహారం, [illegible] విహారం, కలల విహారం, [illegible] విహారాల్లో [illegible] చూసుకుంటూ, [illegible] కాదో [illegible], ఎటువంటి మనిషికి ఏవిధంగా [illegible] తలచి, తలపోతలోనా తాదాత్మ్యం పొంది, ఇరువురు కాని భయం లే[illegible] అగ్నిలాంటి యజ్ఞం లాంటి ప్రేమలో, తాము తప్ప ప్రపంచంలో మరేదీ లేనట్టు, సాగిపోతున్న [illegible] కావ్యం లలిత శాస్త్రీయం.

[illegible] అంతా తిరిగారు ఒకరి చేయి ఒకరు [illegible], సముద్రం ఒడ్డున [illegible] [illegible], ఒకరి ఒడిపై ఒకరు చేయి [illegible] తప్పి, [illegible], [illegible] బజారు [illegible] తిరిగి అలసి ఇంటికి చేరుకునేవారు.

శాస్త్రి లలితల అన్యోన్యాన్ని ఆసూయగాను [illegible] పనిమనిషి [illegible] శారద. వాళ్ళకు అద్దె కిచ్చిన [illegible] శారద. అన్నం వాని అరవ భాష [illegible] లలితకు వచ్చిన ఒకే ఒక్క తెలుగురాగం శారద.

శాస్త్రిని చూసినప్పుడల్లా భర్త ప్రతికి ఉన్నప్పటి గతం కళ్ళముందు కదులాడుతుంది శారదకు. లలితను, శారదకు స్నేహం పెరుగుతోంది. లలితకు వంట నేర్పుతున్నట్టు, తెలియని విషయాలు [illegible] వాళ్ళ ప్రేమను అభినందిస్తున్నట్టు ఎప్పుడూ వాళ్ళ ఇంట్లోనే మసలుతుండేది శారద.

లలితా—శారదల [illegible] స్నేహం దిన దినప్రవర్ధమానమై గాఢ పాకానికి ఎదిగింది.

ఆకలి కళ్ళలో చూసేది శాస్త్రిని శారద. స్నానానికి నీళ్ళు తోడేది, రావాలని [illegible] తిరిగేది, [illegible], [illegible]. దీనంగా చూసేది లలిత లేని సమయం “ఎక్కడికి వెళ్ళావు” అంటూ [illegible] చేతిని తీసుకొని కొలుస్తున్నట్టు [illegible] కనిపించేది.

అర్థం చేసుకున్నాడు శాస్త్రి ఆమెను ఏం కావాలో ఒకరోజు లలిత లేనిసమయం చూసి “నీళ్ళు తోడనా” అంటూ వచ్చింది శారద.

“చూడండి! ఈ పనులేవీ మీరు చెయ్యనవసరంలేదు. కాని ఎందుకు చేస్తున్నారో నాకు తెలుసు. నేను లలితను ప్రేమించాను అన్నీ ఆమె నుంచే పొందుతున్నాను. నాకింకెవ్వరూ అవసరం లేదు. దయచేసి అలాంటి భావంతో నా దగ్గరికి రాకండి, మీరు నా అక్కలాంటి వారు.” సూటిగా చెప్పేశాడు శాస్త్రి.

“అలా అనకు శాస్త్రి... అదికాదు” దగ్గరగా జరగబోయింది.

“ప్లీజ్ వెళ్ళిపోండి” శాస్త్రి.

“నీ ప్రేమలో కొంత నా కివ్వలేవా శాస్త్రీ!” దీనంగా అడిగింది.

“దయచేసి వెళ్ళిపోండి” శాస్త్రి. శారద అవమానం దెబ్బ తింది.

“అంతేనా” దెబ్బతిన్న పాములా తల ఎత్తి బుసలు పుగా బుసలు కొడుతూ అడిగింది.

“అంతే” శాస్త్రి. వెళ్ళిపోయింది శారద.

రెండురోజుల తరవాత ఒంటరిగా బయటికి వెళ్ళాడు శాస్త్రి. లలిత నీరసంగా ఉండి రాను అంది.

దాదాపు ఎనిమిది గంటలకు తిరిగి వచ్చాడు శాస్త్రి. ఇల్లు చీకటిగా ఉంది. లైటు వేశాడు. లలితలేదు. ఇల్లంతా వెతికాడు. బయటికి ఎక్కడికైనా వెళ్ళిందేమో, వస్తుందిలే అనుకుంటూ కూర్చున్నాడు. పది దాటింది రాలేదు. శారద నడిగాడు. చుట్టు పక్కల వాళ్ళను అడిగాడు. అందరిదీ ఒకటే సమాధానం— తెలీదని. ఎక్కడికి వెళ్ళింది. ఏమైంది ఏం చేసింది. పిచ్చి పట్టినట్లయింది శాస్త్రికి. హృదయంలోంచి తన్ను కొస్తున్న బాధ కళ్ళలోంచి నీటి చుక్కలుగా రాలుతోంది.

రాత్రంతా వెతికాడు శాస్త్రి. తెలిసిన వాళ్ళందరి ఇళ్ళకూ వెళ్ళాడు. తాము కలిసి తిరిగిన ప్రతి చోటుకు వెళ్ళి చూశాడు. ఎక్కడా కనిపించ లేదు. వెతుకుతూ తిరుగుతూనే ఉన్నాడు శాస్త్రి. తిండీ లేదు. నిదుర రాదు. పగలూ రేయీ పిచ్చి వాడిలా ప్రపంచంలో తనదంటూ ఏమీ లేని ఒంటరి వాడిలా వెతుకుతూనే ఉన్నాడు. స్నేహితులందరికీ టెలిగ్రాములు ఇచ్చాడు. అలిసిపోయి నప్పుడు ఇంటికి వచ్చిందేమో అన్న ఆశతో ఇంటికి వస్తున్నాడు.

నాలుగు రోజుల తరవాత ఇంటికి వచ్చింది ఒక ఉత్తరం. “శాస్త్రీ ఆఖరిసారిగా నిన్ను చూడాలని, కలుసుకోవాలని ఉంది. ఒకసారి రా. లలిత”

లలిత క్షేమంగా ఉందనే ఆనందం, చెప్పకుండా

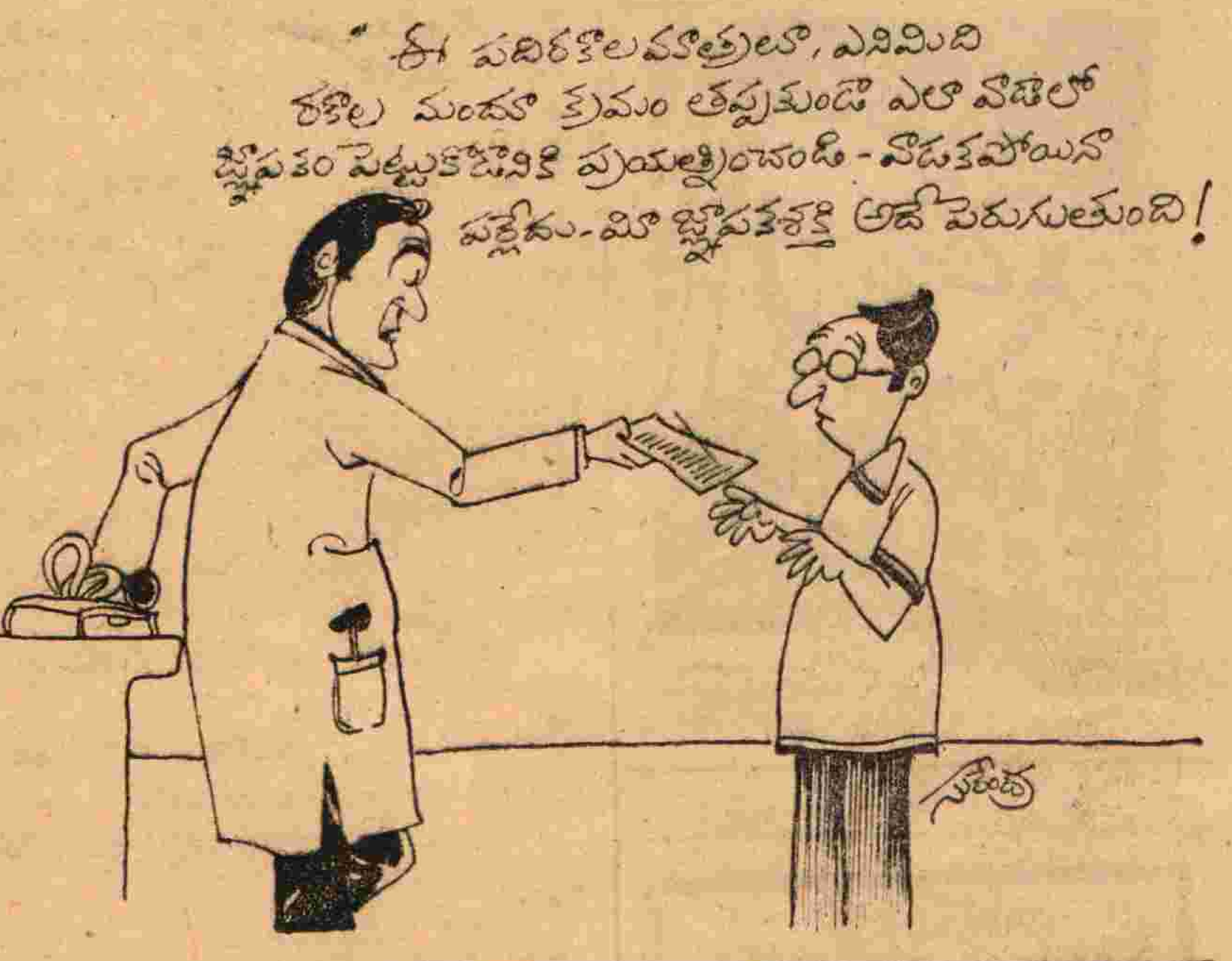

ఇంటింటికీ
ఆనందజ్యోతి
ఆనందజ్యోతి
సచిత్ర వారపత్రిక
త్వరలో!
కొత్త సీరియల్స్
సీరియల్-1
అందగాడు
రచయిత్రి:
మాదిరెడ్డి సులోచన
సీరియల్-2
మేలుకొలుపు
రచయిత:
చివుకుల పురుషోత్తం
ఇంకా మీకు నచ్చే
ఎన్నో శీర్షికలు.
ఏజెంట్లు లేనిచోట
ఏజెంట్లు కావలెను.
ఆనందజ్యోతి
P.B.NO.387. చెట్ల బజారు,
గవర్నరుపేట, విజయవాడ-2

వెళ్ళిందనే ఆవేశం. ఆఖరి సారి అన్నందుకు ఆవేదన కలసి పెల్లుబికి వెంటనే బయలుదేరాడు శాస్త్రి.

సినీవాలి: మసక, మసక వెన్నెల. మబ్బుల వెనుక దాక్కున్న శశి. నది ఒడ్డున ఇసుకలో ఎదురెదురుగా కూర్చున్నారు లలిత, శాస్త్రి. గాలికి కదులుతున్న చెట్ల ఆకుల శబ్దం తప్ప అంతా నిశ్శబ్దం.

"ఎందుకీ మౌనం, మాట్లాడు శాస్త్రి! ఆఖరి సారిగా విడిపోయే ముందు తనివి తీరా మాట్లాడు శాస్త్రీ." అడిగింది గాద్గద్యంగా.

ఎందుకు ఆమె ఆఖరి సారి అని అంటోందో, ఎందుకు విడిపోవాలనుకుంటోందో అర్థం కావడం లేదు శాస్త్రికి.

"ఏమిటే లలితా! ఏమిటిదంతా, ఎందుకు నాకీ శిక్ష."

"అసలు నువ్వు వస్తావనుకోలేదు శాస్త్రీ" అతని మాటలు పట్టించుకోకుండా అంది.

"ఎందుకు రాననుకున్నావు లల్లీ" మూగబోతున్నాడు.

"శారద రానివ్వదేమోనని"

"అంటే" అనుమానంగా అన్నాడు శాస్త్రి.

అంతవరకుదాచుకున్న దుఃఖం పొంగిందిలలితలో. "ఎందుకు తెలీనట్లు నటిస్తావు. నిన్ను ఇంతగా ప్రేమించానే, జీవితానివని సర్వస్వానివని నమ్మి నన్ను నేను అర్పించానే—నా ప్రేమ, అనురాగం ఆప్యాయత ఇవన్నీ కాక శారద కావలసి వచ్చిందా?" వూగి పోతూంది దామె.

ఆమెకు దగ్గరగా జరిగి పాదిని పట్టుకుని—" లేదు లలితా! నేనెప్పుడూ శారదని ఆ దృష్టితో చూడ లేదు" అన్నాడు ఓదారుస్తూ.

"ఆ దృష్టి లేకనే ఆమెతో గడిపావా?" ప్రశ్న.

"లేదు లలితా! నేనెప్పుడూ ఆమెతో గడప లేదు."

"అబద్ధమాడకు శాస్త్రీ! ఆరోజు నేను లేనప్పుడు ఆమె స్నానానికి నీళ్ళు ఇవ్వడానికి వస్తే ఆమెను ప్రతిమిలాడి, కాదంటే చచ్చి పోతానని బెదిరించి, కాళ్ళా వేళ్ళాపడి, కాదంటూనే ఉన్నా లొంగ దీసుకోలేదూ. కాదంటే ఏమవుతావోనని ఆమె నీకు లొంగలేదూ?"

"లేదు లేదు లేదు" తలపట్టుకున్నాడు శాస్త్రి. "ఎవరు చెప్పారీ కట్టు కథ నీకు... అయినా ఎలా నమ్మావు లలితా" బాధగా అడిగాడు.

"మొదట నేనూ నమ్మలేదు శాస్త్రీ! కాని నువ్వు పడక గదిలో ఎలా ప్రవర్తిస్తావో స్పష్టంగా చెప్పింది శారద. అందుకే నమ్మాను."

"మా ఇద్దరికీ ఉన్న గాఢమైన స్నేహంలో ఆ విషయాలు నువ్వే ఆమెతో చెప్పి ఉంటావు లలితా. ఆమె మనిద్దరినీ విడదీయాలనీ నీతో చెప్పి."

"లేదు శాస్త్రీ! ఎంత స్నేహితురాలైనా నా పడక గదిలో నువ్వెలా ఉంటావో ఆమెకెందుకు చెబుతాను మనల్ని ఆమె ఎందుకు విడదీస్తుంది?"

"నిజం లలితా! నీ సాక్షిగా చెబుతున్నాను నేను ఆమెతో..." మాట పూర్తి కాకుండానే అంది

వద్దు శాస్త్రీ! ఇంకేం చెప్పొద్దు. నీపై నమ్మకం పోయింది! తల అడ్డంగా వూపింది. ఏడుపొస్తోంది

నిస్తేజం ఆవరించి శిలగా అయ్యాడు శాస్త్రి. లలిత నమ్మడం లేదే, శారదా! ఎంత మంట రగిలావు? ప్రాణంలో ప్రాణమైన లలితే నమ్మక పోతే ఇంకెవరు నమ్ముతారు. ఆమెనే చూస్తున్నాడు రెప్ప వాల్చకుండా జ్ఞాపకాలు.

"నా దగ్గరికి మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తావు లలితా?" దుఃఖం దిగమింగి అడిగాడు

"ఉంటే వచ్చే జన్మలో" కన్నీళ్ళతో లలిత.

"అంతేనా?" ఆశ చావని శాస్త్రి.

"అవును శాస్త్రీ! ఇక నాకు భవిష్యత్తు లేదు గతంలోనే బ్రతుకుతాను. నీ గురుతు కడుపులో పెరుగుతోంది నిన్ను క్షమించలేక పోయినందుకు నన్ను క్షమించు" శాస్త్రిని కౌగిలించుకుంది ఆమె కన్నీళ్ళలో తడుస్తున్నాడు శాస్త్రి

"ఇక నాకు గతం లేదు లలితా! నా పక్కన నువ్వుంటే భూమిని ఆకాశాన్ని, ప్రపంచాన్ని. మనసాన్ని చివరికి నన్నూ మరచిపోయే వాడిని నీవు లేని వాడు అంతా నువ్వే అయి, అంతా బాధయి క్షణం క్షణం గతం గుర్తు కొస్తుంది అంటే ఆదుర్దాలేదు భవిష్యత్తు లోకి వెళతా వెళ్ళగలిగితే" ఇంకా దగ్గరికి తీసుకున్నా డామెను.

కళ్ళనీళ్ళు ఆగిపోయాయి. ఇద్దరిలోను శబ్దం చేస్తున్న ఆకాశమంత శూన్యం. ఒకరి నొకరు చూసుకుంటూ— చూపులతో శరీరాల్ని స్పృశించుకుంటూ — ఇద్దరి మధ్య మసక వెన్నెల.

అనుభవాలతో పండి అకాల వృద్ధాప్యం వచ్చినట్లు లలిత ముఖం. శిలగా మారిపోయేముందు పడుతున్న ఆవేదనతో శాస్త్రి.

శరీరాన్ని సగంగా కోస్తున్నంత బాధ ఇద్దరిలో. ప్రేమనే కాదు. వియోగాన్ని భరించ గలనే ధీమా లలితలో — వేడి నిట్టూర్పుల చీకటి రాత్రుల భయంకర నిశ్శబ్దం శాస్త్రిలో —

కదిలింది లలిత వెళ దానికన్నట్లు

"మళ్ళీ ఒకసారి ఆలోచించు లలితా!" ఆశగా అన్నాడు శాస్త్రి.

విషాదంగా నవ్వింది లలిత. "లేదు పిచ్చి! జీవితం ముగిసి పోయిందన్న నిర్లిప్తత ప్రవేశించింది నాలో. అయినా అన్నీ పొందాముగా. వెళ్ళొస్తాను. కాదు వెళుతున్నాను" శాస్త్రికి దగ్గరగా వచ్చి నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టుకుంది.

"వెళ్ళు లలితా! విష్ యు బెస్ట్ ఆఫ్ లక్" జీర బోయింది గొంతు. అడుగులు వేసింది లలిత ఆతనికి దూరంగా. వెనక్కి తిరిగి తిరిగి చూస్తూ అడుగులు వేస్తోంది. శిలగా మారి ఆశతో మిగిలిన గాజుకళ్ళలో మెరిసిన రెండే రెండు కన్నీటి చుక్కలతో శాస్త్రి. వెళ్ళిపోయింది లలిత. మిగిలిపోయాడు శాస్త్రి. ★

క వ్యసనంతో పతనమైన వ్యక్తి ఇతరులు అలా పతనం కాకుండా రక్షించడంతో కొంత ఉపశమనం పొందగలుగుతాడు.

— ఎడిసన్